

EXPERIENȚE URBANE CU POVEȘTI ȘI DESENE

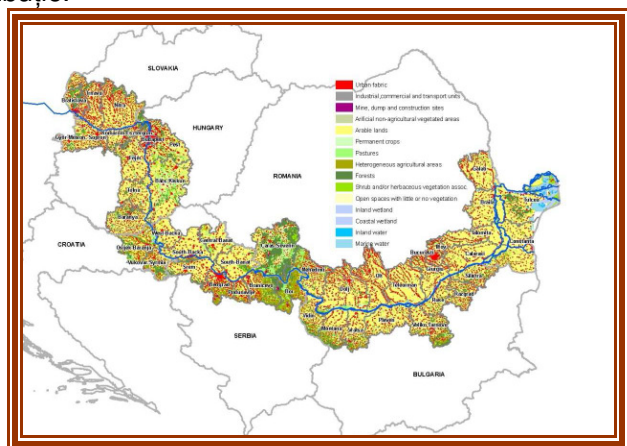
Maria Dobrescu

CALAFAT, O POVESTE FASTUOASĂ DESPRE OAMENI ȘI DUNĂRE

Dunărea și colierul de așezări urbane

Înșirate ca mărgелеle pe firul Dunării mitologice, orașele românești de pe brațul stâng al fluviului, tihnit și maiestuos ca un zeu al antichității grecești, au constituit dintotdeauna porți de intrare și ieșire către lume. Această lume balcanică, pestriță și îmbietoare ca un bazar de mirodenii, și-a pus sigiliul asupra destinului fiecărei localități mai mari sau mici din regiune, fie că o aflăm printre stâncile ocrotitoare ale munților calcaroși ori risipită pe văile înguste, fie atârnată de țărmurile mărilor Neagră, Mediterană, Adriatică sau Egee, fie cocoloșită la adăpostul unuia dintre brațele Dunării molcome.

Poartă de intrare și ieșire pentru greci, romani, bizantini, otomani, Dunărea a fost și este granița de nord a Balcanilor, loc al interferențelor mai multor imperii, un spațiu al intersecțiilor istorice și ciocnirilor ideologice. Pe-aici s-au trasat aleatoriu sau la masa verde frontiere religioase, culturale, economice și politice, s-au întâlnit Ortodoxismul, Catolicismul și Islamismul, totalitarismul și democrația, precum și blocurile militare ale Pactului de la Varșovia și Tratatului Atlanticului de Nord. Însă, în ciuda contradicțiilor de tot felul, a plurilingvismului și diferendelor, s-a simțit întotdeauna ritmul unei respirații unitare. Toate aceste tamponări și întâlniri culturale au lăsat amprente identitare asupra regiunii care continuă să fascineze prin omogenitatea și diversitatea sa și unde Dunărea are partea sa de contribuție.

URBAN EXPERIENCES WITH STORIES AND DRAWINGS

Maria Dobrescu

CALAFAT, A SUPERB STORY ABOUT PEOPLE AND THE DANUBE

The Danube and the string of settlements

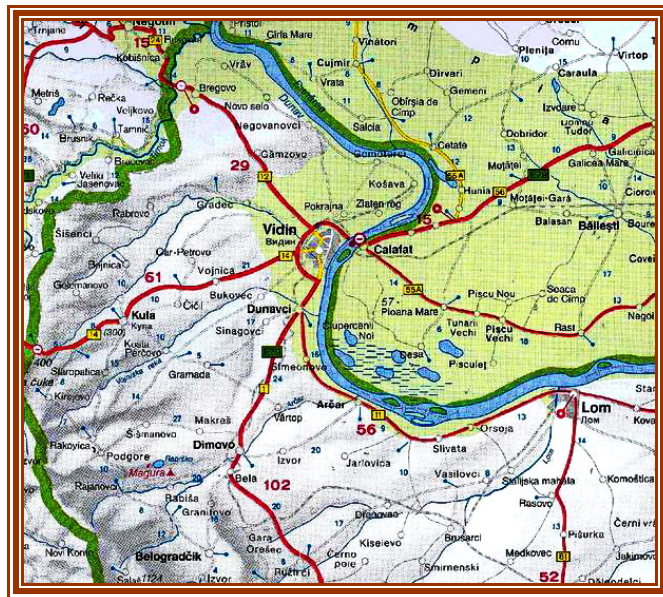
Strung together like beads on the thread of the mythological Danube, the Romanian cities from the left arm of the river, quiet and majestic like a god of Ancient Greece, have always been gates of passage to and into the world. This Balkan world, bespeckled and inviting like a spice bazaar, placed its seal on the destiny of every city of the region, big or small, among the shielding rocks of the chalky mountains or spread out through the narrow valleys, hanging by the shores of the Black Sea, the Mediterranean Sea, the Adriatic Sea or the Aegean Sea or sheltered in the solace of one of the Danube's peaceful arms.

A gate of passage for the Greeks, the Romans, the Byzantines, the Ottomans, the Danube has been and still is the northern boundary of the Balkans, where several empires have interfered, a space of historical intersection and ideological clashes. This is where religious, cultural, economical and political borders have been drawn, by chance or at the green table, Orthodox Christianity, Catholicism and Islam met, as well as totalitarianism and democracy and the military blocks of the Pact of Warsaw and the North Atlantic Treaty. However, despite all manners of incongruity, multilingualism and differences, a sense of breathing in unison has always been around. All of these collisions and culture clashes have left their footprint on this region which continues to fascinate through its homogeneity and diversity, to which the Danube has contributed a great deal.

Ei bine, acest mare fluviu european care străbate peste 1070 de kilometri numai pe teritoriul României - cei mai mulți dintre țările prin care trece - a făurit de-a lungul său, de la Baziaș până la Sulina, peste 18 orașe, mai mult sau mai puțin fastuoase, mai mult sau mai puțin strălucitoare, dar în care regăsim crâmpoie și urme ale tuturor imperiilor, cuceririlor și luptelor aflate sub vremi, ale schimburilor comerciale și culturale.

Printre ele se află și Calafatul alături de Moldova Nouă, Orșova, Drobeta-Turnu Severin, Corabia, Turnu Măgurele, Zimnicea, Giurgiu, Oltenița, Călărași, Fetești, Cernavodă, Hârșova, Brăila, Galați, Isaccea, Tulcea. Poziționarea lui la Dunăre a atras aici oameni de prin toată lumea, ca în toate celelalte orașe rânduie de-a lungul fluviului, făcând din el o urbe plină de glorie altădată, amărât acum, ca mulți confrăți de-ai lui, din cauza diformităților tranziției, a economiei experimentale și a distorsiunilor de tot felul.

Well, this great European river, which has over 1070 kilometers only on the territory of Romania, which is the most amount of kilometers of all countries which it crosses, has established over 18 more or less magnificent cities along its length, from Baziaș to Sulina, in which hints and traces of every empire, conquest and battle throughout the ages can be found, as well as commercial and cultural exchanges. Among them is the city of Calafat, along with Moldova Nouă, Orșova, Drobeta-Turnu Severin, Corabia, Turnu Măgurele, Zimnicea, Giurgiu, Oltenița, Călărași, Fetești, Cernavodă, Hârșova, Brăila, Galați, Isaccea, Tulcea.

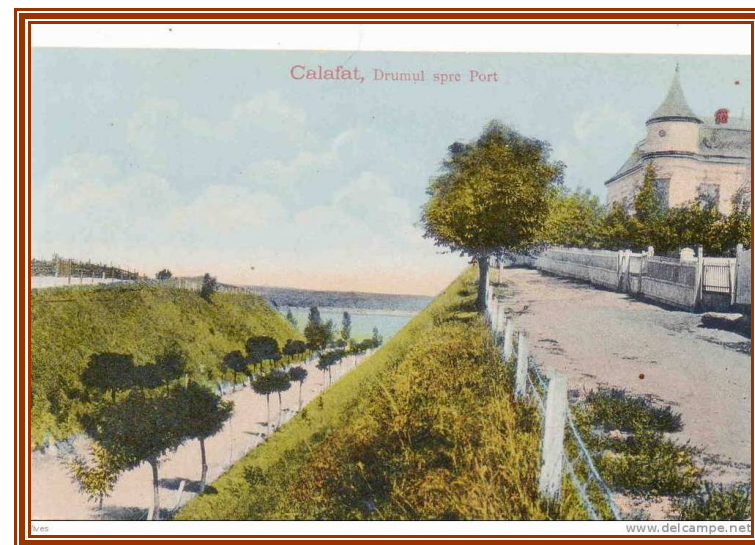
Its position next to the Danube has drawn people from all around the world, the same as all the other cities which are located along the Danube shows that the city of Calafat is a settlement which abounds in glory of times past which has now become numb, like its fellow residents of the Danube, because of the deformities of tradition, of experimental economy and all manner of distortions.

Acest oraș frumos și romantic ca un vals, încărcat de istoria și poezia Dunării albastre are multe valori de patrimoniu material și imaterial care merită să fie cunoscute, mai ales că el este unul dintre posibilele porturi-stații pentru ambarcațiunile care fac croaziere pe Dunăre. Mai mult, micul oraș cu 16.000 de locuitori merită o reabilitare identitară alături de celelalte așezări urbane, înșirate pe brațul stâng al Dunării.

This beautiful town, romantic like a waltz, full of the history and poetry of the blue Danube, has a multitude of material and immaterial values which deserve awareness, especially because it is one of the possible station-harbors for the cruises on the Danube. Moreover, the small city with 16.000 inhabitants deserves to rehabilitate its identity, along with the other urban settlements which are strung on the left arm of the Danube

Kalafat, kalafatis, calafato și meșteșugul călăfătuirii

Străjuit de Dunăre și Câmpia Ciuperceni, aflat în vecinătatea spirituală a comunei Maglavit, locul unde se spune că s-a arătat însuși Dumnezeu, și al spațiului arheologic „Cultura Basarabi”, Calafatul însumează peste 2400 de ani de istorie și tradiție și vreo 600 de atestare documentară. Aici s-au aflat ca băștinași sau venetici daci, romani, greci, slavi, turci, s-au dus bătălii cu otomanii și au avut loc confruntări în timpul celor două războaie mondiale peste care s-au adăugat tarele comunismului și epocii de tranziție. A supraviețuit și renăscut de fiecare dată datorită oamenilor săi care s-au nevoit ca Vama de la Calafat, un punct comercial important aflat la granița dintre Țara Românească și Peninsula Balcanică, să funcționeze. De fapt, certificatul de naștere al orașului de-aici provine, din Vamă, când a fost emis un ordin comercial, în anul 1424. Corăbiile cu mărfuri aduse din Orient sau din inima Europei poposeau în micul târg de graniță pentru a fi descărcate și încărcate din nou cu cereale, vin, vite, cai, pește, sare, miere, ceară și alte produse tocmite de negustori.

Dar originile sale merg mult înainte de creștinism, dovadă monedele romane, apoi și bizantine descoperite aici, semn că urbea a fost întotdeauna locuită, în special de pescari. O spune și legenda lui Mihail Calafat, un meșter în arta călăfătuirii, a etanșezării corăbiilor cu câlți sau cârpe îmbibate cu catran, aceasta fiind o practică veche de astupare a crăpăturilor la bordajele și punțile de lemn ale ambarcațiunilor. Se spune că meșterul Mihail Calafat s-a așezat aici prin anii 1040 - 1042, unde și-a încropit un atelier pentru repararea bărcilor. A devenit faimos imediat datorită punctului nodal comercial, mulți navigatori bizantini, iar apoi și genovezi, fiind atrași de iscusința sa. Potrivit aceleiași legende, atelierul unde se făcea călăfătuirea era la debarcaderul de pe malul Dunării, iar locul a primit numele de Calafat. Etimologia cuvântului este incertă, se spune că termenul ar fi de sorginte turcică, bizantină sau genoveză (tc. - *kalafat*; gr. – *kalafatis*; it. - *calafato*), sensul fiind același, de călăfătuire. Și călătorii genovezi au avut partea lor de contribuție la etimologia orașului. Se spune că aceștia ar fi întemeiat porturile Giurgiu, denumit San Giorgio după patronul Genovei, și Calafat, numele provenind de la *calafato*, *calafatare* - a unge corăbiile cu dohot (smoală).

Ceea ce este semnificativ este faptul că târgul a fost dintotdeauna unul cosmopolit, asemenea Brăilei sau Sulinei, unde au conviețuit laolaltă nații de toate limbile și religiile. Acesta este semnul și rolul unei fortărețe la margine de Dunăre, de a fi deschisă tuturor negustorilor care navighează pe bătrânul drum fluvial. Din acest punct de vedere, orașul și-a avut partea sa de faimă multe secole la rând, dar pe care și-a pierdut-o în anii din urmă, din cauza dezarticulărilor economice care au cuprins întreaga țară, nu numai micul Calafat.

Kalafat, kalafatis, calafato and the craft of sealing

Watched over by the Danube and the Field of Ciuperceni, located in the spiritual vicinity of the village of Maglavit, the place where it is said that God Himself has made an appearance, and close to the “Basarabi culture” archaeological site, Calafat has over 2400 years of history and tradition and around 600 years of documented history. In this town there have been many peoples, whether friends or foes: Dacians, Romans, Greeks, Slavs, Turks; wars with the Ottoman Empire have been fought and battles during the Two World Wars have taken place, where the hardships of Communism and the era of transition have also left their mark. It has survived and revived each and every time, because of its people, who have struggled to keep the Customs of Calafat in function, an important commercial node situated at the border between Wallachia and the Balkan Peninsula. Actually, this is how the town was born – through its customs, when a commercial order was released in 1424. The ships with merchandise from the East or from the heart of Europe would halt in the small border town in order to unload and reload with grains, wine, cattle, horses, fish, honey, wax and other products manufactured by merchants.

However, its origins lie long before Christianity, as demonstrated by the Roman and then Byzantine coins which have been found in this town, which shows that it has always been inhabited, especially by fishermen. The same is said in the legend of Mihail Calafat, a master in the art of sealing, which means stuffing a ship's holes with oakum and cloth dipped in tar, an ancient way of stopping leaks in the wooden skin and deck of a ship. It is said that the master Mihail Calafat settled here sometime between the years 1040 and 1042, where he set up a ship repair workshop. He became famous immediately, thanks to the commercial node, and his skill drew lots of Byzantine and then Genoese navigators. According to the same legend, the workshop where he practiced sealing was by the quay on the shore of the Danube, and the place became known as Calafat. The etymology of this word is uncertain – it is said that the term originates from Turkish, Byzantine or Genoese (Turkish – *kalafat*, Greek – *kalafatis*, Italian – *calafato*), which has the same meaning of sealing. The Genoese travelers have also contributed to the etymology of the city. It is said that they have established the cities of Giurgiu, named San Giorgio, after the Patron Saint of Genoa, and Calafat, whose name originates from *calafato*, *calafatare* – spreading tar on ships.

What is essential is the fact that the town has always been cosmopolitan, the same as Braila or Sulina, where peoples with different languages and religions have cohabited. This is the purpose and the role of a fortress which is located along the Danube – to be open to all merchants who navigate the ancient river. From this point of view, the city has been famous for centuries, but it has lost its fame in the latter years, because of the economic turmoil which has affected the whole country, not just the small town of Calafat.

Astăzi, prin construirea monumentalului pod peste Dunăre, Vidin – Calafat, speranța revigorării orașului a încolțit în inimile locuitorilor săi, deoarece această punte strategică rutieră și feroviară este o parte a coridorului paneuropean de transport, care leagă orașul Dresda de Istanbul și Salonic. Până la inaugurarea lui în anul 2013, negoțul se efectua cu ajutorul feribotului care efectua curse între malul românesc și bulgăresc. la fiecare două ore.

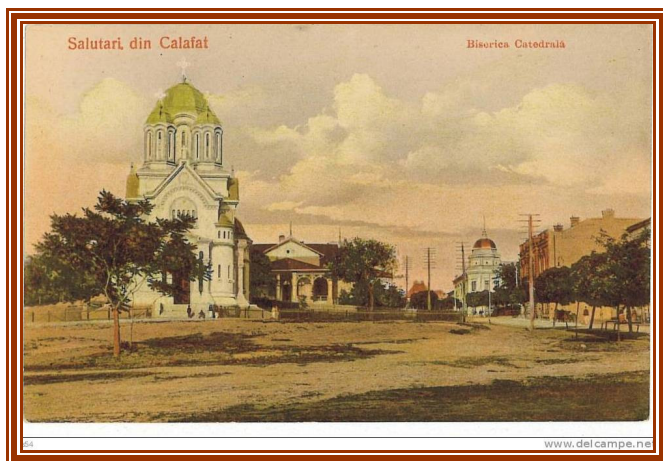
Today, through the construction of the monumental bridge over the Danube, Vidin – Calafat, the hope of revival has reappeared in the hearts of its residents, because this strategic road and railroad bridge is a part of the pan-european transport corridor, which ties Dresden to Istanbul and Salonic. Up to its inauguration in 2013, trade was done through ferries which sailed every two hours between the Romanian and the Bulgarian shore.

Satul cu 400 de familii

Multe sunt ipotezele care fac referire la existența străveche a orașului Calafat. Se spune că multă vreme, până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, el era doar un sat cu 400 de familii, dintre care majoritatea se ocupa cu comerțul cu cereale, sare și miere pe care le dădea în schimbul covoarelor, îmbrăcămintei și condimentelor orientale. Locuințele negustorilor erau din paiantă, o parte din zid, iar alături își amenajau magaziile unde depozitau produsele adunate de la săteni. În schimb, mulți dintre țărani trăiau în bordeie de pământ sau lemn, mărginite de șanțuri adânci și nu de garduri. Mai târziu, unii săteni au început să-și deschidă prăvălii sau cârciumi cu han pentru negustorii străini, iar localitatea a început să se dezvolte.

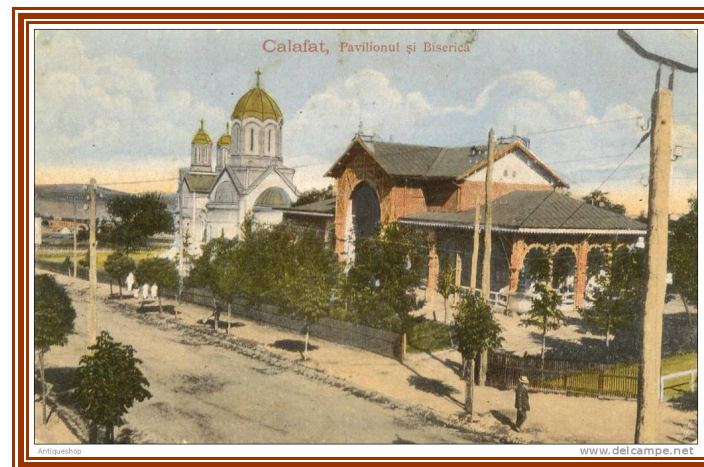
Din anul 1855, devine oraș din înputernicirea domnitorului Barbu Știrbei care își pune pecetea pe următorul hrisov: „Satul Calafat, unde se află schela Calafatului, care face parte din moșia cu această numire, din județul Dolj, al bisericii Sf. Ilie din Craiova, având toate prerogativele de a deveni un oraș înfloritor dacă s-ar elibera de piedicele ce i se aduc la așa dezvoltare, restricțiile proprietății. Luând în considerare cererea ce ni s-a făcut prin jalbă de către 37 negustori de la această schelă, pentru emanciparea expusului sat Calafat și întocmirea lui în oraș slobod”. Termenul schelă are aici sensul de debarcader, port, punct vamal aflat lângă apă sau târg și provine din turcescul *iskele*, grecescul *skala*, *skéle*, italianul *scala*, albanezul *škală*, *škele*, bulgarul *skelëa*, sârbescul *skela*, *skele*, în românește devenind și escală, mărturie a schimburilor comerciale care aveau loc în regiune. Schela ajunsă oraș s-a dezvoltat rapid ca urmare a reformei administrative, cunoscând o evoluție frumoasă din punct de vedere economic și edilitar. Peste câțiva ani, deputatul ales de mahalale, Sima Pasaretz, a devenit primarul celebru (1866-1870 și 1879) care a modernizat orașul, trasând bulevardele și piețele, construind clădiri și fântâni publice, așa cum sunt ele și astăzi.

The Village with 400 Families

There are many hypotheses which refer to the ancient existence of the town of Calafat. It is said that, for a long time, up to the second half of the 19th century, it was a mere village with 400 families, most of which were merchants who traded grains, salt and honey in exchange for carpets, clothing and oriental spices. The merchants' homes were built out of frameworks, partly made of walls, next to which they set up their sheds in which they kept products gathered from the villagers. In contrast, many peasants lived in hovels made of earth or wood, surrounded by deep ditches, not fences. Later, some villages began to open stores or taverns with inns for foreign merchants, and the town began to evolve.

In the year of 1855, Calafat became a city, by the authority of the ruler Barbu Știrbei, who placed his seal on the following charter: "The village of Calafat, where the landing of Calafat is located, which is part of the estate with the same name, from the county of Dolj, of the St. Ilie church in Craiova, having every prerogative needed to become a thriving city if it were to set itself free of the obstacles to such a development, the restrictions of property. Taking into account the request we have received from 37 merchants from this landing, to enable the emancipation of the aforementioned village of Calafat and to make it into a free city." In this context, the term of landing (schela) is used to designate a pier, a port, a customs by the sea or a town and it originates from the Turkish word *iskele*, the Greek word *skala*, *skéle*, the Italian *scala*, the Albanian *škală*, *škele*, the Bulgarian *skelëa*, the Serbian *skela*, *skele*, which in Romanian also turned into *escală* (Eng. *port of call*), which shows that commercial trade took place in this region. The landing which turned into a city developed rapidly as a consequence of the administrative reform, which experienced an impressive economic and urbanistic evolution. A few years later, the deputy chosen by the slums, Sima Pasaretz, became the famous mayor (1866-1870 and 1879) who modernized the city, designing the boulevards and squares, constructing buildings and public fountains, which remain up to this day.

Corăbierii genovezi au lăsat urme...

Ipoteza unei origini, a unei influențe genoveze asupra orașelului lor îi măgulește pe calafeteni care, mândri de această ascendență, o afirmă oriunde, prin orice mijloace. Însă, în cufărul lor genetic există un melanj multiethnic demn de luat în seamă, un bagaj în care încap și greci, și turci, și bulgari, sârbi, evrei, țigani, chiar și nemți și maghiari, un metisaj, în fond, caracteristic întregii Peninsule Balcanice. Și totuși, atât B.P. Hașdeu, cât și A.D. Xenopol, susțin în studiile lor că genovezii au întemeiat portul Calafat, supoziție care se sprijină pe adevărul că, în secolul al XIII-lea, în urma încheierii tratatului de la Nymphaion, dintre Genova și Imperiul Bizantin (13 martie 1261), corăbierii genovezi făceau intens negoț pe Dunăre. De asemenea, se spune într-un alt volum semnat de Paul Gogeanu că genovezii au amenajat aici un șantier naval care le-a servit și ca centru de înmagazinare a mărfurilor. Sigur, este plauzibilă ipoteza, deoarece turcii, care controlau de-acum comerțul pe Mediterana, aveau rivali puternici pe Dunăre, și anume, pe comercianții venețieni și genovezi. Aceștia din urmă au avut colonie și la Vidin, folosindu-se de vechiul drum al geto-dacilor care făcea legătura, peste Dunare, între Calafat și Vidin. De altfel, Vasile Pârvan, în lucrarea sa monumentală *Getica*, amintește de un cap de pod, o cetate și de Drumul Geto-Dacic din această regiune locuită de dacii și geții din marele neam al tracilor. Vidinul se chema în limba dacilor Diu, Calafatul, Satul din Valea Diului, nume care îi desemna pe daci, iar drumul era Drumul Diului (Drumul Dacilor). Iată cum, în cufărul calafetenilor, o parte însemnată din averea moștenită provine de la vechii daci. Și azi, unii bătrâni mai folosesc expresia *Drumul Diului*, nume regăsit de altfel și în vechile acte ale Epitropiei Sf. Ilie din Craiova, proprietara moșiei Calafatului.

Drumul Diului a fost folosit ulterior de romani în campaniile lor de cucerire, nu numai din punct de vedere strategic, dar și comercial, făcând legătura între Apus și Răsărit. Mai târziu, în evul mediu, negustorii au beneficiat de același drum care făcea legătura între Balcani, Țara Românească și Europa, iar în prezent, podul *New Europe* asigură transportul mărfurilor peste Dunăre, cu o eficiență maximă, semn că locul este unul ales. Din antichitate și până în prezent, Calafatul a reprezentat un punct important pe harta României. Pentru edificare, în 1904 s-au încărcat în portul Calafat 465 vase sub pavilion românesc, cele mai multe ale statului, 511 vase sub pavilion austriac, 114 grecești, 71 bulgărești, 3 englezești, unul francez, 7 germane, 9 italiene, unul otoman, 62 rusești, unul sârbesc și 289 ungurești.

The Genoese Boaters Left their Traces...

The hypothesis of a Genoese origin or influence on their town is flattering to the residents of Calafat, who are proud of this association and make it known anywhere, anyhow. However, their genetic background features a multiethnic blend which is worthy of being taken into consideration, a background which includes Greeks, Turks, Bulgarians, Serbs, Jews, Roma and even Germans and Hungarians, which in fact is a mix that characterizes the whole Balkan Peninsula. And still, both B.P. Hașdeu and A. D. Xenopol claim, in their studies, that it was the Genoese who founded the harbor of Calafat, a claim which is based on the fact that in the 12th century, after the Treaty of Nymphaeum, between Genoa and the Byzantine Empire (March 13th 1261), the Genoese boatmen engaged in active trade on the Danube. Moreover, Paul Gogeanu stated in one of his books that the Genoese founded a ship building site here, which also served as a storehouse for their merchandise. Of course, this hypothesis is plausible, because the Turks, who were in control of the trade on the Mediterranean at that time, had strong rivals on the Danube, namely the Venetian and Genoese merchants. The latter also had a colony at Vidin, using the old Geto-Dacian road which connected Calafat and Vidin over the Danube. For that matter, Vasile Pârvan, in his monumental work *Getica*, mentions a bridgehead, a citadel and the Geto-Dacian Road from this region which was inhabited by the Dacians and Gets of the great Thracians. In the Dacian language, Vidin was called Diu, and Calafat was named the Village from the Valley of Diu, which designated the Dacians, and the road was called the Road of Diu (The Road of the Dacians). Thus, a great part of the genetic background of the people of Calafat originates in the ancient Dacians. To this day, elderly residents still use the phrase *the Road of Diu*, which is also used in the old documents of the St. Ilie Vestry in Craiova, which owns the estate of Calafat.

Later, the Road of Diu was used by the Romans in their conquest campaigns, not only strategically but also commercially, connecting the East and the West. Later on, in the Middle Eve, the merchants made use of the same road which connected the Balkans, Wallachia and the rest of Europe, and currently, the *New Europe* bridge enables the transport of merchandise over the Danube, with maximum efficiency, which shows that this location is special indeed. From ancient times and to the present, Calafat has been an important place on the map of Romania. For its edification, in 1904, 465 ships were loaded in Calafat, with Romanian colors, most of which belonged to the state, 511 Austrian ships, 114 Greek ships, 71 Bulgarian ships, 3 British ships, a French ship, 7 German ships, 9 Italian ships, one Ottoman ship, 62 Russian ships and 289 Hungarian ships.

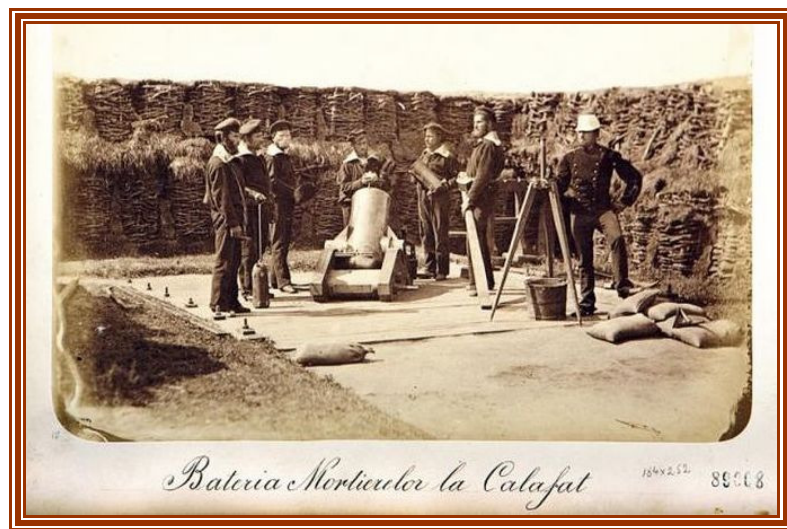
Din păcate, orașul acesta romantic, cunoscut ca orașul rozelor, al castanilor și al stejarilor seculari, dar și al pensionarilor, se spune, este acum un târg inert într-o câmpie toropitoare, pe care doar Mambo Siria și lăutarii lui Dinescu îl mai însuflețesc arareori. Poate că unii investitori ar trebui să bea apă de de la cișmeaua Babei Lupa din Calafat pentru a nu mai pleca niciodată. Nu știm sigur, dar poate că și Dinescu și-a potolit setea la această cișmea, deși el mărturisește că, de fapt, s-a îndrăgostit de locurile pline de poezie ale Dunării. Legenda spune că o fecioară, atacată de un lup în timp ce lua apă de la izvor, a fost salvată de o bătrână care și-a dat viața pentru copilă. Mă gândesc că apa de la Baba Lupa ar putea fi îmbuteliată pentru a-i readuce acasă pe tinerii plecați în pribegie.

Unfortunately, this romantic city, known as the city of roses, chestnut trees and ancient oaks, but also of the elderly, as they say, is now a motionless fair in a drowsy field, where the only rare distractions are Mambo Siria and Dinescu's fiddlers. Perhaps some investors should drink some water from the drinking fountain at Baba Lupa (The Old She-Wolf) from Calafat so that they never leave. We don't know for sure, but perhaps Dinescu also quenched his thirst at this drinking fountain, although he confesses that he actually fell in love with the poetic landscape of the Danube. The legend says that a maiden was attacked by a wolf when she was drinking from this fountain, and she was saved by an old woman who gave her life for the girl. I reckon that the water from Baba Lupa could be bottled in order to bring back the youth who wondered off.

Calafatul de azi, un târg ambițios și orgolios, cu multe valori culturale

Calafatul de azi este un oraș unde prezentul gravitează foarte mult în jurul trecutului său glorios. Ca multe alte burguri mici, de altfel, care trăiesc undeva la marginea acestui timp, într-un alt ritm și altă dimensiune, departe de agitația metropolelor zgomotoase și aglomerate. Cu stejarii săi seculari, castanii umbroși și parcurile liniștite, pline de flori, Calafatul pare desprins dintr-un tablou medieval, patriarhal. Vechile clădiri, calde, de patrimoniu, și cele noi, reci și geometrice, conviețuiesc la fel de bine ca lăcașurile de cult lângă supermarketuri. La imaginea de târg calm, încremenit în câmpie, contribuie și satele învecinate, Basarabi, Golenți și Ciupercenii Vechi, faimoase pentru tezaurele de monede romane, grecești și bizantine, descoperite aici, adeverind statutul comercial al zonei danubiene. Cu toate că pe-aici au trecut ienicerii lui Baiazid, oastea lui Vlad Țepeș, iar Tudor Vladimirescu și revoluționarii pașoptiști au fost sprijiniți de calafeteni, cel mai important moment din istoria orașului rămâne de departe Războiul de Independență din 1877, care a lăsat urme în mica așezare de la Dunăre. Astfel, în prezent, în Calafat există șapte monumente închinat acestui eveniment care cinstesc memoria ostașilor căzuți în lupta de la Vidin.

Calafat Today, a Proud and Ambitious Fair with Many Cultural Values

Today, the city of Calafat is a place where the present gravitates around its glorious past. Just like many other small towns, which, for that matter, live somewhere around those times, in a different rhythm and in a different dimension, far from the commotion of the noisy and crowded metropolises. With its ancient oaks, shadowy chestnut trees and its quiet parks, full of flowers, Calafat seems to be ripped straight out of medieval, slumberous painting. The old, warm patrimony buildings, and the new, cold, geometric ones cohabitate the same way as the holy sanctuaries and the supermarkets do.

The image of this city, that of a calm fair, frozen in time in this field, is also enhanced by the neighboring villages, Basarabi, Golenți and Ciupercenii Vechi, famous for their treasure, Roman, Greek and Byzantine coins which were discovered there, proving the commercial status of this area on the Danube. Although this place was traveled by the janissaries of Bayezid, the hosts of Vlad the Impaler, and Tudor Vladimirescu and the revolutionaries from 1848 have also been supported by the people of Calafat, the most important moment in its history by far is the War of Independence in 1877, which left traces in this small city on the Danube. Thus, there currently are seven monuments to this event in Calafat, which praise the memory of the fallen soldiers in the battle of Vidin.

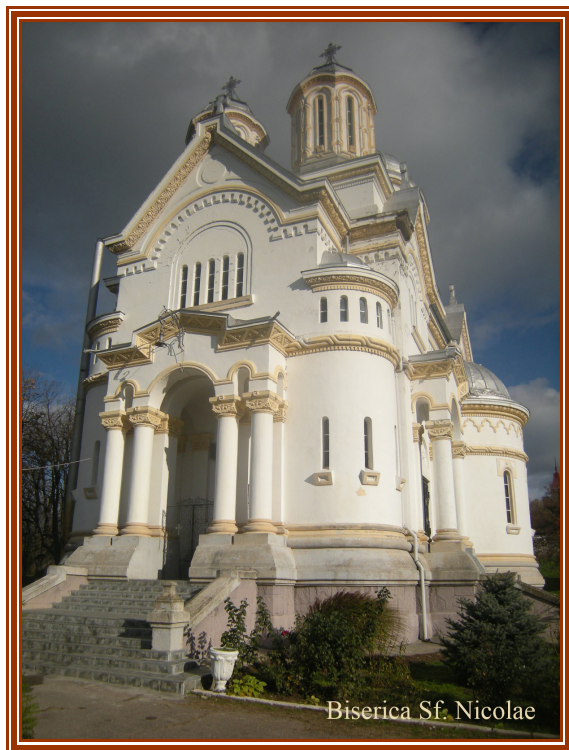

Un obiectiv arhitectural, cultural și turistic de seamă este Palatul Marincu, aflat pe lista Monumentelor Istorice și de Patrimoniu Național, astăzi, Muzeul de Artă Marincu. El adăpostește lucrări valoroase de pictură, semnate de Nicolae Grigorescu și Theodor Pallady, dar și de artiști contemporani. Iar dacă ai ajuns la Calafat, neapărat trebuie să vezi vechea fântână a Babei Lupa, o emblemă și un motiv de mândrie a târgului. Desigur, oamenii de cultură și turiștii de esență bună, nu de baruri și cluburi, au lucruri interesante de văzut în muzeul Prima școală sătească din Țara Românească, înființată în primele decenii ale secolului al XIX-lea. Atunci, cu ajutorul comunității s-au construit câteva corpuri de clădire în jurul Bisericii Sfântul Nicolae care au devenit săli de curs, iar cărțile de cult au fost folosite ca material didactic. Orele începeau de dimineață și se încheiau la prânz, timpul fiind măsurat de profesor „după umbra unui par care era înfipt în curte”.

An important architectural, cultural and touristic site is the Marincu Palace, which is on the list of Historical Monuments and National Patrimony, today, the Marincu Art Museum. It harbors valuable paintings by Nicolae Grigorescu and Theodor Pallady and contemporary artists as well. And, if you get to Calafat, you must definitely see the old fountain of Baba Lupa, a local symbol and a reason to be proud. Of course, cultured people and sophisticated tourists, not the ones who are after bars and clubs, have many interesting things to see in the museum of the First Village School of Wallachia, founded in the first decades of the 19th Century. At that time, with the help of the community, a few parts of the building were constructed around the Church of St. Nicholas, which were turned into classrooms, and the holy books were used as teaching material. Classes began in the morning and ended at lunch, and time was measured by the teacher “by the shadow of a pole stuck in the yard”.

Biserica Sfântul Nicolae, denumită în secolul al XVIII-lea “Mahalaua din deal”, a fost construită pe la 1730-1740. Din cauza năvălirilor otomane, ea a funcționat mai întâi într-un bordei, apoi i s-au ridicat pereți de pământ și mai târziu, din zid. În toamna anului 1830, în ea au luat parte la o mare slujbă bisericească, Principele sârbilor, Miloș Obrenovici, și viitorul Domn al Țării Românești, Alexandru Ghica. În anul 1906, a început construcția monumentalei clădiri actuale, în care a intrat, în 1908 și mai apoi în 1913, Regele Carol I care inspecta Regimentul 31 Dorobanți. Chipul său și al primului ministru al țării, D.A. Sturdza se află zugrăvite pe zidul ctitorilor, deasupra intrării principale în biserică. Desigur, multe alte lăcașuri de cult, cu valoare istorică și culturală, merită pomenite aici, ca Biserica Grecească, Biserica Adormirea Maicii Domnului ș.a.

The Church of St. Nicholas, which was named in the 18th century “the Slum on the Hill”, was built around 1730 – 1740. Due to the Ottoman attacks, it functioned first in a hovel, then it was surrounded by walls made from earth, and later, brick walls were built. In the autumn of 1830, in this church, the prince of the Serbs, Miloș Obrenovici, and the ruler of Wallachia, Alexandru Ghica, took part in a great sermon. In 1906 the construction of the current building began, which was visited in 1908 and then in 1913 by King Charles the 1st, who was inspecting Regiment 31 Dorobanți. His face and that of the Prime Minister, D. A. Sturdza, are painted on the wall of founders, above the main entrance to the church. Of course, there are also other places of worship which are worth mentioning, which have historical and cultural value, such as the Greek Church, the Assumption of the Virgin Mary Church and so on.

Înființând un centru cultural pe malul Dunării, la Cetate, poetul Mircea Dinescu a reușit să atragă atenția asupra Calafatului. La conacul său, cum îi spun toți, au loc expoziții, tabere pentru artiști, festivaluri de film și artă culinară. De asemenea, intuind trendul lansat de Dinescu, primăria împreună cu un grup de agenți privați au reușit să inaugureze odată cu Podul plaja de la Calafat-Başcov care atrage din ce mai mulți turiști locali, dar și bulgari.

Desigur, orașul în sine merită vizitat, iar mulți călători nu au cum să-l evite de-acum, de când s-a dat în folosință podul de peste Dunăre, Calafat-Vidin. Mai ales că oamenii de aici se mândresc cu tradițiile și portul lor popular, cu covoarele, cusăturile, cântecele și horele străvechi. Să nu uităm că ne aflăm în țara sârbelor, a Alunelului, Rustemului, Brăulețului, a cântecului oltenesc și a doinei hăulite. Iar restaurantele, dar și oamenii în casa cărora intri te îmbie cu sarmale, mititei, brânzeturi și vinuri roșii, corpolente ca sufletul oltenilor de jos, de la Dunăre. Această lume cu personaje pitorești și locuri memorabile, cu dealuri, bălți și câmpii amorțite de bătaia soarelui, are un parfum anume, unul special care înglobează toate esențele istoriilor de la sud și nord de Dunăre.

Primăria

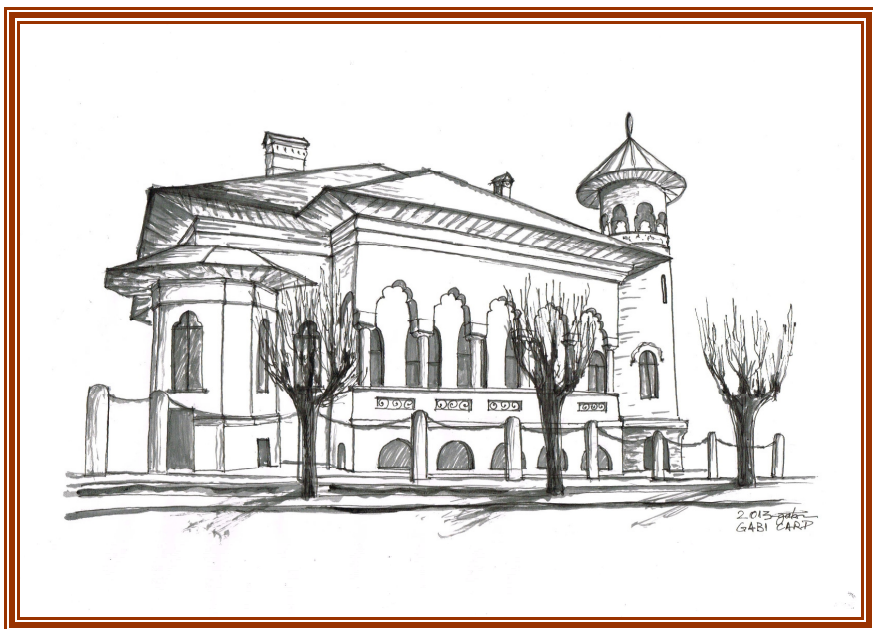

Casa Belgiana(casa roz)

By forming a cultural center on the shore of the Danube, at the Citadel, poet Mircea Dinescu was able to draw attention to Calafat. In his manor, as everyone calls it, expositions take place, as well as camps for artists, film and culinary arts festivals. Also, intuitively following the trend which Dinescu started, the town hall, together with a group of private agents, managed to inaugurate, along with the bridge, the beach of Calafat-Başcov, which keeps drawing more and more local tourists as well as Bulgarians.

Of course, the city in and of itself is worth visiting, and many travels have no way around it now that the bridge over the Danube at Calafat-Vidin is being used, and especially because the people here are proud of their traditions and their local garments, their carpets, clothing, songs and ancient dances. Let's not forget that we are located in the land of the Romanian folk dances *Sârba*, *Alunelu*, *Rustem*, *Brăulețul*, the Oltenian song and *Doina hăulita*. And its restaurants, but its people as well, who welcome you with cabbage rolls, mince rolls, cheeses and red wines, flavorful as the soul of the people from southern Oltenia by the Danube. This world with its quaint characters and memorable places, with its hills, lakes and unmoving fields under the sun has its own aroma, a special one which encapsulates the essence of every history from the southern and northern side of the Danube.

Traducere: Roxana Mustata

CLUBUL COPIILOR

PRIMARIA

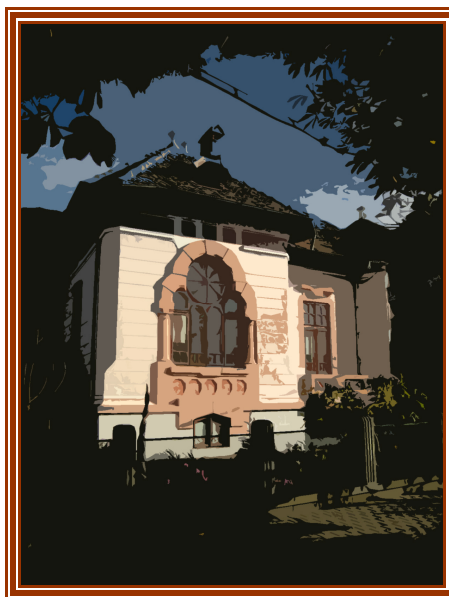
OCOLUL SILVIC

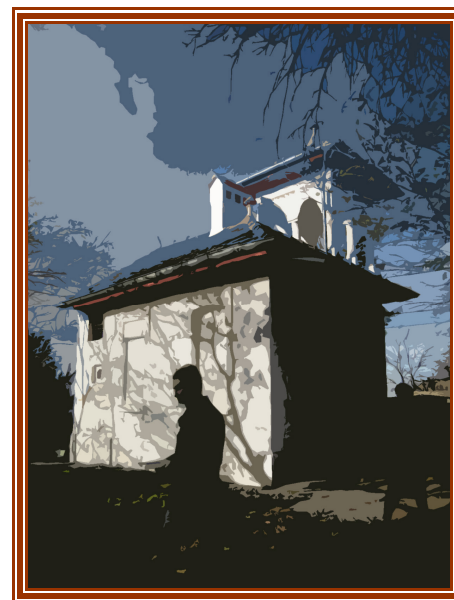
CLUBUL SUBOFITERILOR

FANTANA ACOPERITA

CASA GHERGHINESCU

CASA DIN PARC